

РЕШЕНИЕ

№ 2215

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Анжела Б Савова, като разгледа дело номер **973** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на „Б. В. И. Г.“ З., чрез юрк. З., срещу решение № 40 от 12.01.2022г. на Комисия за защита от дискриминация, Ad hoc заседателен състав, с което е установено, че при осъществяване на своята дейност жалбоподателят е поддържал и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява свободния достъп на лица с увреждания до офис на [фирма] в [населено място], [улица], което представлява нарушение на чл.5 вр. чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка със защитен признак „увреждане“, издадено е задължително предписание да отстрани констатираното нарушение в едномесечен срок като уведоми комисията и е наложена имуществена санкция в размер на 250лв.

Жалбоподателят сочи, че процесното решение е издадено при липса на фактически основания, защото процесният офис не е собственост на жалбоподателя, нито е нает или се стопанисва под друга форма от него. Там се помещава [фирма], което разпространява застрахователни продукти. Агенцията на жалбоподателя в [населено място] се намира на друг адрес. Следователно процесният акт е постановен спрямо ненадлежна страна. Нарушено и правото на защита на жалбоподателя, доколкото му се търси отговорност за офис, който не стопанисва. Освен това процесното решение е постановено в нарушение и на материалния закон, тъй като липсват доказателства, че офисът е недостъпен за хора с увреждания. Възразява се за прекомерност на размера на наложената санкция. По тези съображения се иска отмяна на решение № № 40 от 12.01.2022г. на Комисията за защита от дискриминация. Претендират се разноси за

юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация, редовно уведомена, в становище от 03.02.2022г. счита жалбата за неоснователна. В становище от 14.02.2022г. посочва, че в рамките на административното производство жалбоподателят не е възразил, че не стопанисва процесния обект. Нещо повече, същият продължава да е част от клоновата му мрежа. Разпространяването на продуктите на жалбоподателя от друго дружество представлява застрахователно агентство по смисъла на чл. 164 от КЗ, от името и за сметка на застрахователя. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството и не изпраща представител.

При извършен анализ на представените с административната преписка и приложени по делото писмени доказателства, Административен съд София град, второ отделение, 41 състав, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред административния орган е образувано в резултат на служебна проверка от служители на КЗД в офис на [фирма] в [населено място] на адрес [улица], при която е установено, че пред офиса има стъпала без изградена архитектурна достъпност за хора с двигателни увреждания. Приложен е снимков материал, от който е видно, че става въпрос за две стъпала без рампа или подемна платформа за инвалиди, като на витрините на офиса фигурира надпис с интернет страницата на дружеството www.bulstrad.bg. За случая е съставен констативен протокол № 12-11-1182 от 09.03.2020г., въз основа на който с доклад на председателя на комисията от 05.11.2020г. е предложено образуване на производство по реда на гл.IV, раздел I от ЗЗДискр. Такова е образувано с разпореждане № 348 от 25.03.2021г. на КЗД. Преписката е разпределена на Ad hoc заседателен състав, който е определил председател и докладчик. Докладчикът е провел процедура по проучване като е дадена възможност на жалбоподателя да изрази становище по изложените в доклада констатации. В отговор от 09.06.2021г. жалбоподателят оспорва констатациите в протокола относно недостъпност на офиса и наличие на повече от едно стъпала, респ. наличието на нарушение на ЗЗДискр. Счита, че преобразуването на входа на обекта ще затрудни преминаването на хора по тротоарната площ. Прилага снимков материал, че въпреки възраженията, „Б. В. И. Г.“ З. е изпълнило предписанията на КЗД за достъпна среда. От снимката на л. 28 се установява, че пред обект, над който е поставена табела с надпис: „Всички видове застраховки Б. В. И. Г.“, има стъпала, на които е поставена подвижна рампа.

Въз основа на проучването е изготвено заключение на докладчика (л. 32) по преписката. На 07.10.2021г. е проведено заседание на КЗД, за което жалбоподателят е редовно уведомен, но не е изпратил представител. В резултат е постановено процесното решение, в което е прието, че ползваното от жалбоподателя помещение е офис с търговско предназначение, който предоставя публични застрахователни услуги. Същият не е достъпен за хора с ограничена подвижност, което представлява неравно третиране, тъй като гражданите без увреждане имат техническа възможност за достъп до обекта, докато тези с увреждания нямат такава възможност. Поставената рампа не е с необходимата дължина, за да осигури безпрепятствен достъп до обекта на хора с увреждания. Поради това е прието, че е налице осъществена дискриминация по чл. 4 ал.1 във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. по защитен признак „увреждане“, дадено е задължително предписание за отстраняване на констатираното нарушение в 1-месечен срок и е наложена имуществена санкция в размер на 250лв. с оглед необходимостта

наказанието да има разубеждаващ и възпиращ ефект.

В съдебното производство е представена декларация от м. август 2020г. по чл. 30, ал.1, т.12 от ЗКФН и чл. 320, ал.1, т.2 от КЗ от [фирма], според която във връзка със сключения договор за застрахователно агентство № 18306/1300 от 10.10.2016г. със [фирма], се декларират адрес на офиса, където се извършва дейността: [улица] в [населено място]. От интернет страницата [Офиси | В.](#) се установява, че дружеството разполага с офис „М.“, находящ се на адрес: [населено място], [улица].

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Оспореният акт е съобщен на жалбоподателя на 17.01.2022г., а жалбата е подадена на 28.01.2022г., т.е. в срок. Същата е процесуално допустима като подадена от лице-адресат на издадения административен акт, чийто права и законни интереси са накърнени с издаването му, в преклузивния 14-дневен срок и разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решението е издадено от компетентен орган при обсъждане на относимите факти и правилно приложение на процесуалния и материалния закон.

Пряка дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който РБ е страна. За да е налице проява на дискриминация или тормоз по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр.

В случая жалбоподателят е санкциониран за извършено нарушение на чл.4, ал. 1 във връзка с чл. 5 от ЗЗДискр. по защитен признак „увреждане“. Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания (ратифицирана със закон на 26.01.2012 г., ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.) Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие

следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят застрахователни услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Изискването на чл.5 от ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място – независимо дали тези субекти са публични или частни, щом предлагат обществени услуги (Решение №6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд по адм.д.№6376/2015г.). Това задължение произтича и от нормите на чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания във връзка с чл.169, ал.2, т.4 от Закона за устройство на територията (отм.), приложима съгласно §7 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. Съдът приема, че нормите на наредбата са адресирани към всички лица, възложители/инвеститори в обекти, предоставящи обществени услуги – в случая застраховки, чиято експлоатация изисква изграждане на съответните елементи на достъп, като е ирелевантно кой предлага тези услуги и от чие име се предлагат. Това е въпрос на вътрешните отношения между застраховател и застрахователен агент и не може да бъде аргумент за неизпълнение на законовото задължение за осигуряване на достъпна среда. Още повече, че съгласно чл. 313, ал.1 от КЗ застрахователният агент е физическо лице или търговец, вписан в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 12 от Закона за Комисията за финансов надзор, което срещу възнаграждение по възлагане от застраховател извършва застрахователно посредничество от името и за сметка на застраховател. В случая, видно от декларацията на л.9, дружеството [фирма] е декларирало адрес, в който извършва дейността съгласно чл. 320, ал.1, т.2 от КЗ, т.е. в качеството си на застрахователен агент съгласно договор № А/18306 от 10.10.2016г. Този офис е част от клоновата мрежа на жалбоподателя съгласно справка в интернет страницата му. Декларацията е от август 2020г., т.е. след съставяне на констативния протокол за извършена проверка от март 2020г. Следователно правилно ответникът е адресирал процесното решение към жалбоподателя, който е осигурил офис на агента си.

"Достъпна среда" съгласно §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. В този смисъл твърденията на жалбоподателя, че е осигурил такава среда са напълно неоснователни. Съгласно чл. 16 и 17 от Наредбата преодоляването на различни височини се осигурява чрез рампи и подечни платформи. Видно от приложената снимка на л. 28, на процесните стъпала не е изградена нито рампа, нито е монтирана подвижна платформа. Поставената подвижна конструкция без необходимата дължина, наклон и парапет, не осигурява безопасно и самостоятелно придвижване на инвалидни

колички, което поставя лицето с двигателно увреждане в неравностойно положение спрямо другите лица без увреждания.

Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услуги в офиса на жалбоподателя в [населено място] конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери.

Съдът приема, че за жалбоподателя като застраховател, използващ чрез агента си офис с обществено ползване, съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност. Като не е осигурил такава, жалбоподателят е допуснал неравно третиране по отношение на тези лица. Решението на КЗД в тази му част е законосъобразно като съобразено с материалния закон и с целта му.

Изрично правомощие на КЗД, регламентирано в чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр., е да дава задължителни предписания по спазването на закона. Волеизявлението на органа има властнически характер, тъй като е с обвързващо действие по отношение на жалбоподателя, поради което за разлика от препоръките по т.6 от същия член подлежи на съдебно обжалване. Доколкото наличните стъпала пред процесния офис не осигурява достъпна среда и предвид изложеното по-горе относно задължението му да изгради и поддържа такава, съдът приема, че дадените задължителни предписания са законосъобразни, тъй като те съответстват на установените факти и на материалния закон и са насочени към постигане на целта му. Решението на КЗД в тази му част е също законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 80, ал. 1 и 2 ЗЗДискр който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което произтича пряко от ЗЗДискр. Законодателят не е определил налагането на санкцията като кумулативна мярка, следваща се от установена дискриминация, а е предоставил преценката за това на КЗД. Ето защо административният орган следва да изложи мотиви относно целта и размера на санкцията. И ако превантивната цел на санкцията произтича от целта на закона – да се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и да мотивира лицето да поддържа достъпна архитектурна среда, то размерът на санкцията следва да бъде конкретно определен и индивидуализиран. Административният орган е определил санкция на законоустановения минимум, като е счел, че същата е достатъчна, за да се постигне целта на закона и за да има наказанието разубеждаващ и възпиращ ефект. Съдът намира, че решението в тази част също е законосъобразно, като е неоснователно възражението на жалбоподателя за прекомерност на размера на санкцията.

Предвид изхода на правния спор разноските са в тежест на жалбоподателя. На основание чл.143, ал.4 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК, възнаградението за процесуален представител на ответника следва да се определи в размера по чл.24 от

Наредбата за заплащане на правната помощ – 200 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 41^{-и} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Б. В. И. Г.“ З. срещу решение № 40 от 12.01.2022г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА „Б. В. И. Г.“ З. да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски по делото в размер на 200 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: